

dušu na ono što ima razum i na ono nerazumno.« Izdvoji li se tvrdnja da je to Platon učinio prvi, to je lažno. Učili smo, naime, u prethodnom svesku da su to prije njega učinili pitagorovci. Ako se kaže da je to Platon učinio zajedno s njima, s pravom se kaže. »I svakome je dodijelio sukladne vrline.« I dotle je točno. Ako su pak to Platon i pitagorovci dobro učinili, to je dopuštala priroda duše. Zašto onda Aristotel svoje vrline nije odredio po moćima duše? Zašto nije svakom <dijelu duše> pripisao vlastite? »Nakon toga je netočno, jer je vrlinu uveo u raspravu o dobrom.« To je već neistinito; Platon nigdje to nije pomiješao, niti se u njegovim knjigama igdje može naći ono što Aristotel dodaje: »Stoga ne treba da onaj, koji govori o bićima i istini, raspravlja o vrlini, ništa, naime, nije zajedničko jednom i drugom.« Nema toga mjesta ni u jednoj Platonovoj knjizi, gdje bi raspravljajući o biću umiješao govor o vrlini. Postoji, doduše, mjesto u petoj knjizi *Države*, gdje raspravljajući o najboljim vladarima države, želi da oni budu filozofi; kad objašnjava koji su pak filozofi, dolazi do prelaza na spoznaju ideja, bića, na istinu, na znanost, na mnijenje, na iskustvo, na filozofiju, na filodoksiju, na filozofa; od toga ide dalje k Dobru, ideji Dobra, k sinu Dobra, spoznatljivom, dijelovima filozofije, dijalektici, filozofskim značajima i kormilarima države, te nastavlja s već spomenutim nabrojanjem državnih uređenja i njihovim već rečenim promjenama. U cijelom tom istraživanju, koje je sadržano gotovo u tri knjige, ni na jednom se mjestu vrlina ne miješa s dobrim. Dakle, njegova je zamjerka neistinita.

Potom kod Sokrata pobija: »Ni on nije bio u pravu; vrline je prikazao kao znanja«; ali u posljednjem poglavlju o toj istoj stvari poučava drugačije: »Stoga Sokrat nije govorio ispravno tvrdeći